

การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว¹

นุชรา แสงสุข² และประพัฒน์ เขียวประภัสสร³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาอุปสรรคและปัญหาของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในการเข้าค่ายพักแรม 2) เพื่อศึกษาการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้พิการทางการเคลื่อนไหวที่มีประสบการณ์ในการเข้าค่ายพักแรม นักวิชาการ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และเจ้าหน้าที่ภาคเอกชน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แนวทางการสนทนากลุ่ม (focus group) ประเด็นในการจัดสนทนา ได้แก่ อุปสรรคและปัญหาในการเข้าร่วมค่ายพักแรม และแบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟาย จำนวนทั้งสิ้น 3 รอบ จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยหาค่ามัธยฐาน (Median: Md) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IR) และค่าสัมบูรณ์ความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยม (IMd-Mol) ซึ่งกำหนดว่าข้อความที่นำไปใช้เป็นการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว ต้องมีค่ามัธยฐานมากกว่าหรือเท่ากับ 3.50 มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 และมีค่าสัมบูรณ์ความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยมน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.00

ผลการวิจัยพบว่า อุปสรรคและปัญหาของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในการเข้าค่ายพักแรม แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ 1) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ อุปสรรคและปัญหาที่พบคือ สถานที่ไม่เอื้ออำนวย โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการไม่เพียงพอหรือไม่พร้อมรองรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว และ 2) ด้านการบริหารค่ายพักแรม อุปสรรคและปัญหาที่พบคือด้านการวางแผน การจัดระเบียบค่ายพักแรม การบริหารงานบุคคล สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริหารจัดการอุปกรณ์ การบริหารกิจกรรม และการประเมินผล

การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ 1) ด้านการวางแผน กล่าวคือควรมีการวางแผนงาน วางแผนบุคลากร และวางแผนการจัดการทรัพยากรในการดำเนินงานค่ายพักแรม 2) ด้านการจัดองค์กร ควรมีโครงสร้างบุคลากรในการบริหารและสายงานการปฏิบัติ โดยแบ่งออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ คือ ผู้อำนวยการค่าย เลขานุการ ฝ่ายกิจกรรมวิชาการ ฝ่ายกิจกรรมนันทนาการ ฝ่ายสนับสนุนและบริการ ฝ่ายพี่เลี้ยงหรือผู้ช่วยเหลือ และฝ่ายประชาสัมพันธ์และประสานงาน 3) ด้านการจัดบุคลากร ควรฝึกอบรมบุคลากรค่ายเกี่ยวกับการดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหว รวมถึงมีระบบพี่เลี้ยงที่คอยดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหว 4) ด้านการสั่งการ ควรมีสายการบังคับบัญชาที่สั้นและไม่ซับซ้อน มีการสร้างรางวัลใจให้กับบุคลากรที่สามารถดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้ และมีการกำหนดมาตรฐานและเป้าหมายในการปฏิบัติงานที่ชัดเจน และ 5) ด้านการควบคุม ควรมีการประเมินมาตรฐานของการบริหารจัดการค่ายพักแรม โดยหน่วยงาน

¹ บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี งบประมาณแผ่นดิน โดยผ่านการเห็นชอบจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

² อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี อีเมล : enyouseeh@hotmail.com โทร : 02 890 1801

³ อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี อีเมล : pkeawprapassorn@gmail.com โทร : 02 890 1801

ที่เกี่ยวข้อง มีการประชุมติดตามผล ประเมินผลค่ายพักแรมทุกครั้ง และประสานงานกับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับ
ผู้พิการในการให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และการสนับสนุนต่าง ๆ

คำสำคัญ : 1. การจัดการ 2. ค่ายพักแรม 3. ผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

Camp management for people with physical disability⁴

Nuchara Sawangsuk⁵ and Prapat Keawprapassorn⁶

Abstract

This research aims 1) to study the barriers and problems of people with physical disability in camp and 2) to study camp management for people with physical disability by collecting information from campers with physical disability, academics, government officials and private sector officials. The research tools composed of the focus groups and three Delphi techniques to explore the obstacles and problems in camping. The third round of questionnaire was then analyzed by means of the median (Md), the interquartile range (IR), absolute value and the difference between the median and the nominal (IMd-Mol). It was determined that the information was used to organize camps for people with physical disability. The median is greater than or equal to 3.50. The interquartile range is less than or equal to 1.50 with absolute value. The difference between the median and the conventional value is less than or equal to 1.00. The barriers and problems of people with physical disability in the camp are divided into 2 areas: 1) insufficient facilities for the disabled and 2) problems with the camp management. There is no favorable place and sufficient facilities for people with physical disability. Moreover, there are also barriers and problems in the process of planning and organizing the camp, personnel management, facilities and equipment management, activity management and evaluation.

Camp management for people with physical disability is divided into 5 areas. There should be the planning of an event, personnel planning and resource management planning in camp operations. To effectively organize the camp, there should be the personnel management structure consisting of various departments, namely the director of the camp, the secretary, academic staffs, recreational staffs, general staffs, assistant staffs, and public relations staffs. Staffs should be trained to take care of the disabled. Organizational direction in terms of communication should be both precise and concise. There should be a reward as a motivation for a personnel who can take a very good care of people with physical disability. It is also necessary to have clear standards, operational goals and the standard assessment of camp management by related agencies. Furthermore, there must be a follow-up meeting

⁴ This article was sponsored by Dhonburi Rajabhat University research grant (national budget), approved by NRCT, Thailand.

⁵ Lecturer, Faculty of Management Science, Dhonburi Rajabhat University, Bangkok, Thailand.
Email address: enyouseeh@hotmail.com Tel: 02 890 1801

⁶ Lecturer, Faculty of Management Science, Dhonburi Rajabhat University, Bangkok, Thailand.
Email address: pkeawprapassorn@gmail.com Tel: 02 890 1801

and evaluation of each camp regularly as well as the collaboration with other related organizations to provide assistance, advice and support.

Keywords: 1. Management 2. Camp 3. People with physical disability

บทนำ

ในการพัฒนาประเทศนั้น การพัฒนาพื้นฐานที่สำคัญที่สุดคือ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งนี้ผู้พิการย่อมถือเป็นทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่งที่สำคัญของประเทศที่หากได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างถูกต้องและทัดเทียมย่อมจะกลายเป็นทรัพยากรอันทรงคุณค่า และมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ให้ความหมายของ ผู้พิการว่า หมายถึงบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม ได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด โดยประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555 ได้กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ โดยระบุความหมายของ ความพิการทางการเคลื่อนไหว ว่าหมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องหรือการสูญเสียความสามารถของอวัยวะในการเคลื่อนไหว ได้แก่ มือ เท้า แขน ขา อาจมาจากสาเหตุอัมพาต แขน ขา อ่อนแรง แขน ขาขาด หรือภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังจนมีผลกระทบต่อการทำงาน มือ เท้า แขน ขา โดยในปัจจุบันนี้ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวมีจำนวน 819,807 คน โดยมีมากที่สุดเป็นจำนวนผู้พิการประเภทต่าง ๆ (Department of Empowerment of Persons with Disabilities, August 24, 2018)

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิของผู้พิการไว้ในหมวดที่ 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย เช่น การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่บัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้ มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการหรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

ในอดีตที่ผ่านมาผู้พิการได้รับความสนใจจากสังคมน้อยมาก ทั้งด้านสวัสดิการและการศึกษา เนื่องจากสังคมไทยยังยึดมั่นในระบบครอบครัว ดังนั้นผู้พิการจึงถูกซ่อนนอกรั้วครอบครัวที่ดูแล โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้พิการทำงานเหมือนบุคคลทั่วไป ในขณะที่เดียวกัน ผู้พิการที่ไม่มีครอบครัวดูแลก็ต้องประกอบอาชีพและดูแลตนเองโดยลำพัง ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้พิการแยลง และทำให้ผู้พิการไม่มีความมั่นใจในการอยู่ในสังคม ทั้งที่ผู้พิการก็มีสิทธิเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป (Tabattanon and Pornying, 2018)

ค่ายพักแรมถือเป็นกิจกรรมนันทนาการอย่างหนึ่ง ที่ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการเพื่อการดำรงชีวิตในสังคม ถือเป็นสื่อกลางในการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้พิการกับบุคคลอื่น ๆ ในค่ายพักแรม เรียนรู้การใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งยังสามารถสอดแทรกกิจกรรมที่ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายให้กับผู้พิการได้อีกด้วย

กิจกรรมค่ายพักแรมส่วนใหญ่นั้น มักจะมีจุดมุ่งหมายโดยรวมที่คล้าย ๆ กัน คือ ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพ ให้ชาวค่ายได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติ มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีความสนุกสนาน มีอารมณ์แจ่มใสและส่งเสริมความรับผิดชอบในหน้าที่ และมีความเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี (Kieovichai, 2011)

ดังนั้นการจัดกิจกรรมค่ายพักแรมให้กับผู้พิการจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้ทัดเทียมเฉกเช่นเดียวกับบุคคลปกติในสังคม ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในประเทศไทยนั้น มีอยู่น้อยมาก และยังไม่มียุทธศาสตร์การจัดการที่แน่นอน งานวิจัยนี้จึงจัดทำขึ้นเพื่อศึกษาการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว เพื่อให้การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างแพร่หลาย รวมทั้งมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอุปสรรคและปัญหาของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในการเข้าค่ายพักแรม
2. เพื่อศึกษาการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง “การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว” มีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้พิการทางการเคลื่อนไหว โดยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงเฉพาะผู้พิการทางการเคลื่อนไหวที่มีประสบการณ์ในการเข้าค่ายพักแรม จำนวน 8 ท่าน เพื่อการสนทนากลุ่ม (focus group)

2. นักวิชาการ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และเจ้าหน้าที่ภาคเอกชน จำนวน 17 ท่าน เพื่อการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟาย โดยกำหนดเกณฑ์และขั้นตอนในการคัดเลือกดังนี้

2.1 เป็นนักวิชาการ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และเจ้าหน้าที่ภาคเอกชน ที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับนันทนาการ การท่องเที่ยว การดำเนินงานการจัดการค่ายพักแรม และการดำเนินงานเกี่ยวกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป

2.2 ให้ผู้เชี่ยวชาญเสนอผู้เชี่ยวชาญคนต่อไปตามเทคนิคการบอกต่อ (snowball technique) เมื่อได้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบคุณสมบัติตามเกณฑ์อีกครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แนวทางการสนทนากลุ่ม ประเด็นในการจัดสนทนา ได้แก่ อุปสรรคและปัญหาในการเข้าร่วมค่ายพักแรม โดยพิจารณาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว ด้านการบริหารค่ายพักแรม และข้อเสนอแนะในการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

2. แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 1 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด พิจารณาตามหน้าที่ในการจัดการ 5 ด้าน ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร การจัดบุคลากร การสั่งการ และการควบคุม โดยพัฒนามาจากผลที่ได้จากการสนทนากลุ่มมาวิเคราะห์ และส่งไปยังผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

3. แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 2 โดยข้อความทั้งหมดพัฒนาขึ้นจากคำตอบของผู้เชี่ยวชาญจากการทำแบบสอบถามรอบที่ 1 เป็นแบบสอบถามปลายปิดในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีความหมายดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

4. แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายปิดในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งคล้ายกับแบบสอบถามในรอบที่ 2 แตกต่างกันในข้อความจะมีการระบุค่ามัธยฐาน (median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (interquartile range) และคำตอบเดิมของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ผ่านมา เพื่อส่งกลับไปยังผู้เชี่ยวชาญทบทวนคำตอบของตนเองว่าต้องการยืนยันหรือเปลี่ยนแปลงคำตอบ

ขั้นตอนการสร้างและหาคคุณภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ การจัดค่ายพักแรม ผู้พิการทางเคลื่อนไหวก่อน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัย

2. สร้างเครื่องมือวิจัย คือ แนวทางการสนทนากลุ่ม

3. นำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นคือ แนวทางการสนทนากลุ่ม ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (content validity) แกไขความถูกต้อง ความชัดเจนและความเหมาะสมในเนื้อหา หลังจากนั้นนำไปปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์

4. แนวทางการสนทนากลุ่ม ทำการทดลองสัมภาษณ์กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยข้อสัมภาษณ์สามารถตอบได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหาของผู้ถูกสัมภาษณ์

5. จัดการสนทนากลุ่ม

6. ผลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม นำมาวิเคราะห์ เพื่อสร้างแบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 1 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

7. นำแบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 1 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตอบแบบสอบถาม จากนั้นผู้วิจัยจะรวบรวมความคิดเห็นที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน นำมาปรับปรุงพัฒนาเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2

8. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยการนำประเด็นต่าง ๆ ที่ได้จากแบบสอบถามรอบที่ 1 มาทำเป็นแบบสอบถามปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ

9. นำแบบสอบถามรอบที่ 2 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตอบ จากนั้นผู้วิจัยจะนำคำตอบที่ได้แต่ละข้อมาหาค่ามัธยฐาน (median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (interquartile range) เพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามรอบที่ 3

10. นำแบบสอบถามรอบที่ 3 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตอบ โดยใช้ข้อความเหมือนแบบสอบถามรอบที่ 2 แต่มีการแสดงค่ามัธยฐาน (median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (interquartile range) ที่คำนวณได้และคำตอบเดิมของผู้เชี่ยวชาญท่านนั้น ๆ ในรอบที่แล้ว เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาคำตอบของตนเองอีกครั้งว่า จะยืนยันคำตอบเดิมหรือเปลี่ยนแปลงคำตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสนทนากลุ่ม โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) พิจารณาวิเคราะห์ผลที่ได้เพื่อนำไปสร้างแบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 1

2. แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 1 พิจารณาวิเคราะห์โดยนำมาจัดเป็นข้อย่อยและตัดข้อมูลที่ซ้ำซ้อนออก เพื่อนำไปสร้างแบบสอบถามในรอบที่ 2

3. แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 2 พิจารณาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) เพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยนำค่าที่ได้มาแสดงเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

4. แบบสอบถามสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายในรอบที่ 3 พิจารณาวิเคราะห์ข้อมูลจากค่ามัธยฐาน (median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (interquartile range) และค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยม ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาข้อความที่ได้รับฉันทามติ คือ ต้องมีค่ามัธยฐานไม่ต่ำกว่า 3.50 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50 และค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยมไม่เกิน 1.00 อีกทั้งคำตอบจากรอบนี้ จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงคำตอบจากรอบที่แล้วไม่เกินร้อยละ 15 แล้วจึงนำผลที่ได้มาสรุปเป็นการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

การแปลความหมายค่ามัธยฐาน

- ค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 4.50 ขึ้นไป
หมายถึง ข้อความนั้นกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- ค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50-4.49
หมายถึง ข้อความนั้นกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก
- ค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 2.50-3.49
หมายถึง ข้อความนั้นกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับปานกลาง
- ค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 1.50-2.49
หมายถึง ข้อความนั้นกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับน้อย
- ค่ามัธยฐาน น้อยกว่า 1.50
หมายถึง ข้อความนั้นกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

(Chaiyanaphong, cited in Baka, 2011)

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

คำนวณหาค่าความแตกต่างกันระหว่างควอไทล์ที่ 3 และควอไทล์ที่ 1 ซึ่งผลของค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ที่มีค่าไม่เกิน 1.50 แสดงให้เห็นว่า แนวคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวสอดคล้องกัน (consensus) และหากค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อความใดมีค่ามากกว่า 1.50 แสดงให้เห็นว่าแนวความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวดังกล่าวไม่สอดคล้องกัน (Thongkum, cited in Baka, 2011)

ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยม

คำนวณหาค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยมในแต่ละข้อความเพื่อนำไปหาค่าของความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม ผลที่ได้ค่าไม่เกิน 1.00 นับว่าแนวความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิในการจัดการ

ค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวนั้นสอดคล้องกัน (Thongkum, cited in Baka, 2011)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

อุปสรรคและปัญหาของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในการเข้าค่ายพักแรม

อุปสรรคและปัญหาของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในการเข้าค่ายพักแรมแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ

การเข้าร่วมค่ายพักแรมของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวนั้น อุปสรรคและปัญหาที่พบคือ สถานที่ไม่เอื้ออำนวย โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการมีไม่เพียงพอหรือไม่พร้อมสำหรับรองรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว ดังนี้

1.1 ไม่มีทางลาดคอยบริการในค่ายพักแรม สอดคล้องกับ Ministry of Social Development and Human Security (2017) ที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์คุณภาพชีวิตผู้พิการของประเทศไทย ประจำปี 2562 โดยระบุว่า มีผู้พิการที่ไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกถึงร้อยละ 43.41 และในด้านการคมนาคมและขนส่งนั้นพบว่า ผู้พิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากทางลาดอยู่ในอันดับที่ 5 จากทั้งหมดมี 5 อันดับ และสอดคล้องกับผลการวิจัยในเทคนิคเดลฟาย ที่พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า สถานที่จัดค่ายควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว ที่สามารถใช้งานได้จริง ทั้งห้องพัก สถานที่จัดกิจกรรม ห้องน้ำ ทางลาด สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

1.2 ห้องน้ำในค่ายพักแรมบางแห่งยังเป็นส้วมซึม ซึ่งผู้พิการทางการเคลื่อนไหวไม่สามารถใช้งานได้ ไม่มีทางลาดขึ้นไปยังห้องน้ำ และประตูห้องน้ำไม่มีความกว้างเพียงพอที่วีลแชร์จะสามารถเข้าได้ สอดคล้องกับ Office of the Higher Education Commission (2013) ที่ได้ระบุว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในรูปแบบที่ผู้พิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง และการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว ต้องครอบคลุมมิติในด้านการออกแบบที่เป็นสากลและเป็นธรรม การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ รวมถึงเทคโนโลยีและอุปกรณ์ เครื่องช่วยเหลือน้อย่างสมเหตุสมผล และคำนึงสิทธิความเท่าเทียมและความต้องการจำเป็นรายบุคคล

1.3 ป้ายสัญลักษณ์ของผู้พิการในค่ายพักแรมบางแห่งนั้นใช้เป็นโลโก้ (logo) สีแดง ซึ่งโดยถูกต้องนั้นควรเป็นสีน้ำเงิน สอดคล้องกับ สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย ที่ได้ระบุว่าสัญลักษณ์สากลของผู้พิการในประเทศไทยนั้นเป็นสีน้ำเงิน

1.4 สถานที่จอดรถในค่ายพักแรมบางแห่งนั้นเมื่อลงจากรถไม่มีพื้นที่ในการกางวีลแชร์ สอดคล้องกับ Ministry of Social Development and Human Security (2017) ที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์คุณภาพชีวิตผู้พิการของประเทศไทย ประจำปี 2562 โดยระบุว่า มีผู้พิการที่ไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกถึงร้อยละ 43.41 และในด้านอาคารสถานที่นั้นพบว่าผู้พิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากที่จอดรถวีลแชร์อยู่ในอันดับที่ 5 จากทั้งหมดมี 5 อันดับ

1.5 ไม่มีบริการข้อมูลสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว หรือบางครั้งป้ายบริการข้อมูลมีความสูงเกินกว่าจะมองเห็นได้เมื่อนั่งวีลแชร์ สอดคล้องกับ Sirindhorn National Medical Rehabilitation Institute (2016) ที่ได้อธิบายความหมายและองค์ประกอบของสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพไว้

ว่า สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพ หมายความว่า ส่วนของอาคารที่สร้างขึ้นและอุปกรณ์อันเป็นส่วนประกอบของอาคารที่ติดหรือตั้งอยู่ภายในและภายนอกอาคารเพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้อาคารสำหรับผู้พิการหรือทุพพลภาพ ประกอบด้วย

1. ทางลาด
2. ห้องน้ำผู้พิการ/ผู้สูงอายุ
3. ป้ายสัญลักษณ์
4. สถานที่จอดรถ
5. บริการข้อมูล

2. ด้านการบริหารค่ายพักแรม

อุปสรรคและปัญหาที่พบมีดังนี้

2.1 การวางแผน พบว่าก่อนการเข้าค่ายพักแรมนั้นบางแห่งไม่มีการอบรมวิธีการปฏิบัติตนในค่ายพักแรมให้กับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้ทราบ สอดคล้องกับ Department of Physical Education (2014) ที่ได้ระบุว่า การจัดค่ายพักแรมจะต้องมีการปฐมนิเทศชาวค่าย ซึ่งเป็นการชี้แจงรายละเอียดในการอยู่ค่ายพักแรม โดยมีหัวข้อ คือ กำหนดการหรือตารางเวลาในการอยู่ค่ายพักแรม กฎ ระเบียบในการอยู่ค่ายพักแรม โดยควรให้สมาชิกชาวค่ายได้ร่วมกันกำหนดขึ้น แนะนำคณะบุคลากรในค่ายพักแรม แนะนำสถานที่ต่าง ๆ ภายในค่าย และการติดต่อ ประสานงาน เมื่อต้องการความช่วยเหลือ ทั้งนี้สามารถเพิ่มเติม ปรับเปลี่ยน หัวข้อการปฐมนิเทศชาวค่ายได้ตามความเหมาะสม เพื่อให้สมาชิกชาวค่ายได้รับทราบข้อมูลที่เป็นในการอยู่ค่ายพักแรมมากที่สุด

2.2 การจัดระเบียบค่ายพักแรม โดยค่ายพักแรมบางแห่งนั้นยังไม่สามารถจัดระเบียบค่ายพักแรมเพื่อรองรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้ โดยอุปสรรคและปัญหาที่พบ อาทิเช่น การจัดระเบียบการเดินทางมายังค่ายพักแรมของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวนั้นแยกผู้พิการทางการเคลื่อนไหวกับวีลแชร์ออกเป็นรถคนละคัน เมื่อผู้พิการทางการเคลื่อนไหวมาถึงก่อนรถที่บรรทุกวีลแชร์ ก็ทำให้ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวไม่สามารถเคลื่อนตัวหรือทำกิจกรรมอื่นต่อไปได้จนกว่าวีลแชร์จะมาถึง สอดคล้องกับผลการวิจัยในเทคนิคเดลฟาย ที่พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวควรมีการพิจารณาความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของผู้เข้าค่ายพักแรมเพื่อใช้ในการวางแผนการจัดกิจกรรม

2.3 การบริหารงานบุคคล ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวให้ความสำคัญกับบุคลากรในค่ายพักแรมว่ามีบทบาทสำคัญที่สุดในการจัดการค่ายพักแรม โดยอุปสรรคและปัญหาที่พบคือ บุคลากรไม่มีจิตบริการไม่เข้าใจผู้พิการทางการเคลื่อนไหว มองความพิการเป็นจุดด้อย และไม่มีความรู้ในการดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหว สอดคล้องกับ ผลการวิจัยในเทคนิคเดลฟาย ที่พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดบุคลากรในค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวนั้น บุคลากรควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหวโดยเฉพาะ และรวมถึงความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนันทนาการด้วย

2.4 สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริหารจัดการอุปกรณ์ พบว่า การทำกิจกรรมบางอย่างนั้นยังไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อให้ผู้พิการสามารถทำกิจกรรมได้ ทำให้การทำกิจกรรมในค่ายพักแรมนั้นเป็นไปได้อย่างจำกัด สอดคล้องกับผลการวิจัยในเทคนิคเดลฟาย ที่พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า สถานที่จัดค่ายควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวที่สามารถใช้งานได้จริง ทั้ง

ห้องพัก สถานที่จัดกิจกรรม ห้องน้ำ ทางลาด สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

2.5 การบริหารกิจกรรม พบว่าบางครั้งกิจกรรมที่เข้าร่วมนั้นไม่เอื้อต่อผู้พิการทางการเคลื่อนไหว เช่น กิจกรรมที่ต้องมีการวิ่งหรือการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยความเร็ว ผู้จัดกิจกรรมควรคัดเลือกกิจกรรมที่ผู้พิการสามารถเข้าร่วมได้โดยไม่มีอุปสรรค เช่น เกมที่เน้นการสื่อสาร เป็นต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยในเทคนิคเดลฟาย ที่พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว ควรเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวโดยที่ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้โดยไม่มีอุปสรรค

2.6 การประเมินผล พบว่าค่ายพักแรมบางแห่งนั้นไม่มีการประเมินผลหลังจากจบค่าย ซึ่งผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ตนเองนั้นมีความต้องการที่จะประเมินผลเพื่อให้ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมในทุกค่ายพักแรมที่เข้าร่วมเพื่อที่จะได้มีการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องในคราวต่อไป โดยหากค่ายพักแรมใดไม่มีการประเมินผลก็มักจะขอยกมือพูดเสนอแนะความคิดเห็นหลังจากจบค่ายทุกครั้งไป สอดคล้องกับ Department of Physical Education (2014) ที่ได้ระบุไว้ว่า การดำเนินการหลังปิดค่ายพักแรมควรมีการประเมินผลการจัดค่ายพักแรม โดยแบ่งเป็น การประเมินผลการดำเนินงานของทีมงาน และการประเมินผลสัมฤทธิ์ของสมาชิกชาวค่าย และสอดคล้องกับผลการวิจัยในเทคนิคเดลฟาย ที่พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า หลังจบการเข้าค่ายพักแรมควรมีการวางแผนเรื่องการจัดเตรียมใบประเมินผลเพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นจากการเข้าร่วมกิจกรรม

การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว ประกอบไปด้วย 5 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการจัดบุคลากร ด้านการสั่งการ และด้านการควบคุม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การวางแผน

ในด้านการวางแผนนั้นผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (Md) = 4.89 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม (IMd-Mol) = 0.11 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IR) = 0.17 โดยมีรายละเอียดข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่ สอดคล้องกัน ดังนี้

1. การวางแผนงานค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว

1.1 การเตรียมโครงการ ศึกษาโครงการ ตั้งเป้าหมายร่วมกัน โดยควรเปิดโอกาสให้ทุกคนทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วม และมีหน้าที่รับผิดชอบ

1.2 รวบรวม และเตรียมเอกสาร รวบรวมเอกสารที่ใช้ในค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวทั้งหมด เช่น ใบสมัคร แผนที่การเดินทาง ข้อมูลการเดินทาง ข้อมูลสิ่งอำนวยความสะดวก/ช่วยเหลือผู้พิการในการเคลื่อนไหวที่จัดเตรียมให้ แบบประเมินผล แบบสำรวจสุขภาพ ฯลฯ จัดเตรียมเอกสารทุกอย่างไว้ให้พร้อม

1.3 ค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวนั้น ควรมีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและพัฒนาความสามารถของผู้พิการในการเคลื่อนไหวให้ดีขึ้น ทั้งในด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา อีกทั้งควรให้ผู้พิการในการเคลื่อนไหว ได้มีโอกาสเรียนรู้ประสบการณ์

ใหม่ที่ไม่เคยได้สัมผัส

1.4 ค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวกวรมีการแยกประเภทความพิการของผู้เข้าค่ายพักแรมก่อนการจัดกิจกรรม และควรมีการพิจารณาความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของผู้เข้าค่ายพักแรมเพื่อใช้ในการวางแผนการจัดกิจกรรม

1.5 มีการจัดทำตารางเวลาให้มีทั้งกิจกรรมด้านวิชาการ นันทนาการ และกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในสัดส่วนที่เหมาะสม และควรเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวโดยที่ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้โดยไม่มีอุปสรรค

1.6 หลังจบการเข้าค่ายพักแรมควรมีการวางแผนเรื่องการจัดเตรียมใบประเมินผลเพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นจากการเข้าร่วมกิจกรรม

2. การวางแผนบุคลากรค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว

2.1 จัดหาคณะกรรมการดำเนินโครงการและบุคลากรในการจัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว อาจใช้บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ พอที่จะเป็นผู้นำในกิจกรรมต่าง ๆ และมีความเข้าใจในความพิการ และความต่างของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี สามารถช่วยเหลือดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้ และมีการจัดเตรียมคณะกรรมการดำเนินโครงการและบุคลากรให้มีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการ

2.2 มีการอบรมคณะกรรมการดำเนินโครงการและบุคลากรในการจัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว ให้การอบรม โดยเฉพาะพี่เลี้ยง เพราะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้พิการในการเคลื่อนไหวมากที่สุด จึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการทำงานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นอย่างดี

2.3 จัดระบบการบริหารค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว กำหนดบทบาท และหน้าที่ ของบุคลากรตามภารกิจในการจัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวให้ชัดเจน จัดประชุมบุคลากรทุกฝ่ายให้รับทราบภารกิจล่วงหน้า มีการประชุมหารือในช่วงการจัดกิจกรรมค่าย เพื่อวางแผนงานเป็นระยะ ๆ

3. การวางแผนจัดการทรัพยากร

3.1 มีการสำรวจสถานที่จัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวล่วงหน้า เช่น ด้านที่พัก ห้องน้ำ สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว ความสะอาด และความปลอดภัย เป็นต้น และควรจัดทำป้ายบอกทางเป็นระยะ ๆ โดยสัญลักษณ์ในป้ายนั้นมีความสอดคล้องกับสัญลักษณ์สากลของผู้พิการ

3.2 สถานที่จัดค่ายควรมีสสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวที่สามารถใช้งานได้จริง ทั้งห้องพัก สถานที่จัดกิจกรรม ห้องน้ำ ทางลาด สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว และต้องมีความปลอดภัยสูง

3.3 ควรมีการสำรวจอุปกรณ์ที่มีอยู่ ให้เพียงพอ เตรียมความพร้อม ทำความสะอาด และซ่อมบำรุงอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้ สำรวจความต้องการใช้อุปกรณ์เบื้องต้น และอุปกรณ์มีความเหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

3.4 การจัดสรรงบประมาณควรคำนึงถึงเรื่องค่าเช่าสถานที่ ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าตอบแทนคณะกรรมการดำเนินโครงการและบุคลากร ค่าดำเนินการจัดกิจกรรม ค่าจัดซื้อและซ่อมแซมวัสดุอุปกรณ์ ค่ายานพาหนะ ค่าสาธารณูปโภค ค่าประชาสัมพันธ์ และค่าประกันอุบัติเหตุ

การจัดองค์กร

ในด้านการจัดองค์กรนั้นผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (Md) = 4.86 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม (IMd-Mol) = 0.14 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IR) = 0.23 โดยมีรายละเอียดข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นที่ สอดคล้องกัน ดังนี้

ค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว ควรมีโครงสร้างบุคลากรในการบริหาร และสายการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. ผู้อำนวยการค่าย มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ อำนวยการทุกเรื่องในค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว ให้การสนับสนุนด้านการจัดสรรงบประมาณ การอนุมัติแผนการดำเนินงาน การใช้ อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ การติดต่อประสานงานกับแหล่งเรียนรู้และหน่วยงานภายนอก ตัดสินใจในการแก้ปัญหา เพื่อให้การดำเนินงานไม่สะดุด ให้คำปรึกษา แนะนำ ติดตามประเมินผลการดำเนินงานในภาพรวม และชื่นชมผลงาน และให้ขวัญกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงาน

2. เลขานุการ มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ จัดทำโครงการ และแผนปฏิบัติการ เสนอแต่งตั้ง คณะทำงานค่าย รับผิดชอบงานธุรการต่าง ๆ ประสานความร่วมมือทั้งภายนอก และภายใน เพื่อให้สามารถ ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามแผนการดำเนินงาน ตลอดจนแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการ จัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว ช่วยเหลือผู้อำนวยการค่ายในส่วนที่ยังขาดตกบกพร่อง หรือ ส่วนที่จำเป็นต้องแก้ไขเร่งด่วน กรองงานต่าง ๆ ก่อนเสนอผู้อำนวยการค่าย และประเมินและติดตามผลการจัด กิจกรรมค่าย

3. ฝ่ายกิจกรรมวิชาการ มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ วางแผน ออกแบบ และจัดทำรายละเอียด การจัดกิจกรรมวิชาการทั้งหมด ประสานงานกับวิทยากรในการจัดกิจกรรมวิชาการ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ของกิจกรรมนั้น ๆ ประสานแหล่งเรียนรู้ เพื่อการศึกษาดูงาน หรือการสำรวจชุมชน ดูแลรับผิดชอบในการ ดำเนินกิจกรรมวิชาการให้เป็นไปตามกำหนดเวลาและวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนั้น ๆ จัดทำ/จัดหาเอกสาร สื่อ ทางวิชาการทั้งหมด เช่น คู่มือ ใบความรู้ ใบงาน แบบประเมินผล ประเมินผลการจัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการ ในการเคลื่อนไหว และร่วมเป็นวิทยากรให้ความรู้ตามความเหมาะสม

4. ฝ่ายกิจกรรมนันทนาการ มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ วางแผน ออกแบบ และจัดทำ รายละเอียดการจัดกิจกรรมนันทนาการทั้งหมด ดูแลรับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมนันทนาการให้เป็นไปตาม กำหนดเวลาและวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนั้น ๆ จัดทำ/จัดหาสื่อ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรม นันทนาการ ช่วยสร้างบรรยากาศภายในค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหวให้สนุกสนาน ให้สมาชิก ชาวค่ายได้ทุกคนรู้จัก และสนิทสนมกันมากขึ้น สังเกตพฤติกรรม และอารมณ์ของสมาชิกชาวค่าย เพื่อปรับ รูปแบบ หรือวิธีการดำเนินกิจกรรมให้เหมาะสม และร่วมเป็นวิทยากรในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

5. ฝ่ายสนับสนุนและบริการ มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ

5.1 งานการเงินและพัสดุ มีหน้าที่อำนวยความสะดวกในการจัดหาวัสดุ เบิกจ่ายงบประมาณ ให้รวดเร็ว และตรวจสอบหลักฐานการเบิกจ่ายให้ถูกต้อง

5.2 งานพิธีการ มีหน้าที่กำหนดรูปแบบ ขั้นตอนพิธีการต่าง ๆ ประสานงานผู้เกี่ยวข้อง กำหนด บุคคลผู้รับผิดชอบในแต่ละขั้นตอน และจัดเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในพิธี

5.3 งานอาคารสถานที่และยานพาหนะ มีหน้าที่ติดต่อประสานงานจัดหาสถานที่จัดค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว และสถานที่ที่เป็นแหล่งเรียนรู้ จัดเตรียมสถานที่ในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้พร้อม เช่น สถานที่จัดพิธีเปิด-ปิดค่าย สถานที่จัดกิจกรรมวิชาการ สถานที่จัดกิจกรรมนันทนาการ ฯลฯ จัดเตรียม และดูแล สิ่งอำนวยความสะดวก/ช่วยเหลือ ที่พัก ห้องน้ำ ให้สะอาด และเพียงพอ รวมทั้งจัดเตรียมยานพาหนะให้พร้อมใช้งาน

5.4 งานอาหารและเครื่องดื่ม มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ เรื่องอาหารการกิน และน้ำดื่มภายในค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการในการเคลื่อนไหว และระหว่างการออกไปศึกษาออกสถานที่ให้พอเหมาะ พอดี และถูกหลักอนามัย

5.5 งานปฐมพยาบาล มีหน้าที่จัดเตรียมยารักษาโรคที่จำเป็นให้พร้อม ให้การปฐมพยาบาล และกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินต้องพร้อมที่จะนำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาลทันที

5.6 งานรักษาความปลอดภัย มีหน้าที่จัดเวรยามดูแล และรักษาความปลอดภัยภายในบริเวณค่ายนันทนาการตลอดเวลา และระมัดระวังจุดที่อาจเกิดอันตรายได้ง่าย เช่น บ่อน้ำ ทะเล หลุม รังต่อ รังผึ้ง ไฟฟ้า ฯลฯ

5.7 งานเทคโนโลยี มีหน้าที่ในการจัดหา จัดเตรียม และจัดเก็บอุปกรณ์ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ให้พร้อมใช้งาน และเหมาะสมกับกิจกรรม เช่น เครื่องเสียง เครื่องบันทึกภาพ เครื่องฉายภาพ และระบบไฟฟ้าตามสถานที่ต่าง ๆ

6. พี่เลี้ยง/ผู้ช่วยเหลือ มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ ดูแลสมาชิกชาวค่ายในกลุ่มที่ได้รับมอบหมายทุกเรื่อง ตั้งแต่ตื่นนอนจนเข้านอน ให้ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของการอยู่ค่าย เป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ และนัดหมายสมาชิกชาวค่ายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ความช่วยเหลือ แก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเบื้องต้นแก่สมาชิกชาวค่าย และประสานงานขอความช่วยเหลือจากฝ่ายต่าง ๆ ตามขั้นตอน

7. ฝ่ายประชาสัมพันธ์และประสานงาน มีบทบาทหน้าที่และขอบข่ายงาน คือ ประชาสัมพันธ์กิจกรรมค่ายให้ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้รับรู้ และประสานงานด้านต่าง ๆ กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

การจัดบุคลากร

ในด้านการจัดบุคลากรนั้นผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (Md) = 5.00 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม (IMd-Mol) = 0.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IR) = 0.00 โดยมีรายละเอียดข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นที่ สอดคล้องกัน ดังนี้

1. บุคลากรควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหวโดยเฉพาะ และรวมถึงความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนันทนาการด้วย

2. ควรพิจารณาจัดคนให้เหมาะสมกับงานที่ต้องรับผิดชอบ

3. ควรมีระบบพี่เลี้ยงที่คอยดูแลผู้พิการทางการเคลื่อนไหว โดยหากเป็นไปได้ควรเป็นพี่เลี้ยง 1 คนต่อผู้พิการทางการเคลื่อนไหว 1 คน หรืออย่างน้อยที่สุดคือพี่เลี้ยง 1 คนต่อผู้พิการทางการเคลื่อนไหวไม่เกิน 4 คน

การสั่งการ

ในด้านการสั่งการนั้นผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (Md) = 5.00 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม (IMd-Mol) = 0.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IR) = 0.00 โดยมีรายละเอียดข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นที่ สอดคล้องกันดังนี้

1. ควรมีสายการบังคับบัญชาที่สั้น และไม่ซ้ำซ้อนกัน
2. ควรลดภาระงานด้านเอกสารไม่ให้มีจำนวนมากเกินไป
3. ระบบการให้บริการต่าง ๆ ภายในค่าย และระบบการสื่อสารระหว่างชาวค่าย ต้องมีความสะดวกรวดเร็ว และพร้อมใช้งาน
4. มีการสร้างรางวัลจูงใจเป็นการตอบแทนแก่บุคลากรที่สามารถดูแลผู้พิการได้
5. มีการกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงานและเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน

การควบคุม

ในด้านการควบคุมนั้นผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (Md) = 5.00 ค่าสัมบูรณ์ของผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม (IMd-Mol) = 0.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IR) = 0.00 โดยมีรายละเอียดข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นที่ สอดคล้องกัน ดังนี้

1. ควรมีการประเมินมาตรฐานของการบริหารจัดการโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อรับรองมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง เช่น มาตรฐานการบริการนักท่องเที่ยวกลุ่มคนพิการ ผู้สูงอายุ และครอบครัวที่มีเด็กและสตรีมีครรภ์ของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
2. มีการประเมินผลการทำงานของค่ายพักแรมทุกครั้ง
3. มีการประชุมเพื่อติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง
4. ควรมีการประสานกับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการ เพื่อเป็นการช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้การสนับสนุนต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ในการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวนั้น ควรมีสถานที่ที่เอื้ออำนวย โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการที่เพียงพอในการรองรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว
2. ในการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวนั้นควรมีแหล่งบริการข้อมูลสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก
3. บุคลากรในค่ายพักแรมถือเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพ ควรมีการพัฒนาบุคลากรให้สามารถให้บริการผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้อย่างถูกต้องก่อนการจัดค่ายพักแรม
4. ควรมีการแจ้งวิธีการปฏิบัติตนในค่ายให้ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวทราบก่อนทุกครั้ง และเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมค่ายพักแรมควรเปิดโอกาสให้ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวได้แสดงความคิดเห็นเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงในครั้งต่อไป

5. การจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวควรมุ่งเน้นเรื่องความปลอดภัยสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในทุกกิจกรรมค่าย

6. ควรมีการวางแผนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในค่ายพักแรมให้เหมาะสมกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหว

7. ผู้จัดค่ายพักแรมที่มีผู้พิการทางการเคลื่อนไหวเข้าร่วม ควรนำหลักการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวไปใช้ในการบริหารจัดการค่ายพักแรมนั้น

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ภาครัฐควรให้ความสำคัญกับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง โดยการวางนโยบายและกระจายงบประมาณเพื่อการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวอย่างทั่วถึงทุกพื้นที่

2. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาควรมีการจัดทำมาตรฐานค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวโดยนำหลักการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวไปใช้

3. กรมการท่องเที่ยวควรส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาบุคลากรสำหรับการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวเพิ่มเติม

2. ควรทำการศึกษาวิจัยการจัดการค่ายพักแรมสำหรับผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในประเภทต่าง ๆ ของค่ายที่มีความเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น

References

- Baka, Muhamudruyane. (2011). **The intergration of contents and learning standards for the level 3 of Islamic private schools in southern border provinces of Thailand** (การบูรณาการสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 3 สำหรับโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดชายแดนใต้). Doctoral's dissertation, Prince of Songkla University, Songkhla, Thailand.
- Department of Empowerment of Persons with Disabilities. (2018). **Statistics for people with disabilities with ID cards Classified by province Type of disability and gender** (สถิติข้อมูลคนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ จำแนกตามจังหวัด ประเภทความพิการ และเพศ). [Online]. Retrived May 29, 2019 from <http://data.go.th>
- Department of Physical Education. (2014). **Organizing Recreation Camps** (การจัดค่ายนันทนาการ). Bangkok: S of Set Graphic Design Press.
- Kieovichai, Kanit. (2011). **Camp Management** (การจัดการค่ายพักแรม). Nakhon Pathom: Silpakorn University.
- Ministry of Social Development and Human Security. (2017). **The situation of the quality of life of the disabled in Thailand for the year 2017** (สถานการณ์คุณภาพชีวิตคนพิการของประเทศไทย ประจำปี 2560). Bangkok: Thepphen Vanish Press.
- Office of the Higher Education Commission. (2013). **Reasonable Accommodation and Assistive Technology Accommodating Students with Disabilities in Higher Education** (การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกอย่างสมเหตุสมผล และเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักศึกษาพิการ). Bangkok: Office of the Higher Education Commission.
- Sirindhorn National Medical Rehabilitation Institute. (2016). **Facilities for disabled** (สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ). [Online]. Retrieved January 6, 2017 from <http://www.snmrc.go.th/>
- Tabattanon, Prateep. and Pornying, Jidapa. (2018). **Rights of people with disabilities in Thailand** (สิทธิคนพิการในประเทศไทย). Bangkok: Krungsiam Publishing.